

IOANA NAN

*Ce
nu
sunt
eu*

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2022

Convorbirea autorului cu cititorul neinteresat

— Bla, bla, bla... Încă o carte pentru copii scrisă de un adult. Și cu ce titlu?

— Păi, ce nu-ți place la titlul cărții?

— Auzi, fază! „Ce nu sunt”... Eu încerc să înțeleg cine sunt. De ce trebuie să-ți bați capul cu ce crezi că nu ești?...

— Dar de multe ori înțelegi mai repede ceea ce nu e cineva, decât ceea ce e...

— Adică?

— Dacă ai vedea acum un dinozaur, sigur te-ai speria și ai fugi cât te țin picioarele. În mod sigur, acest sentiment de teamă s-ar datora imaginii pe care filmele de genul Jurassic World au creat-o despre dinozauri - aceea a celei mai feroce creaturi care a existat vreodată pe Pământ.

— Și cu asta ce vrei să spui? Că m-aș putea împrieteni cu un dinozaur dacă nu aș avea deja o imagine negativă despre el?...

— Ce te face să crezi că nu e un dinozaur bun? Vreau să spun că voi, copiii, ați lega prietenii mai ușor dacă nu v-ați lăsa influențați de prejudecățile adulților, ci v-ați lăsa purtați de instinct.

— Instinctul îmi spune că o să mă plictisesc cu cartea asta. Prea multă „filozofeală” faceți voi, adulții. La ce ne folosește? Deja îmi vine să casc. Odată, m-a dus mama la teatru. Cică să-mi fac cultură. Pe scenă era un nene cu un craniu în mână ce zicea „A fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea”. Am ridicat mâna, căci eu aveam o mulțime de alte întrebări mai pertinente. Mama m-a înghiontit. Nu am înțeles prea mult din toată vorbăria aia, dar a trebuit să stau nemișcat și să nu vorbesc tot timpul spectacolului. Am respirat ușurat când s-a terminat!

— Promit că poți să te miști și să vorbești în timp ce citești această carte.

— De ce aș vrea să o citesc?

— Uite, în primul rând, mama ta nu te-ar mai bate la cap „să-ți faci o cultură”. Citind, o vei îmbuna. În plus, ai zis că încerci să înțelegi cine ești. Nu? Poate afli ceva și despre tine. Vei înțelege acest lucru odată cu Nectarie!

— Cine e Nectarie?

— Un copil ca și tine, ce ne povestește despre el.

— Ah, păi, dacă e vorba de un copil, mă mai gândesc. Noi între noi, copiii, ne înțelegem. Voi, ăștia mari, vorbiți o altă limbă. Nu aș fi suportat să-mi spună un adult cine sunt și ce am de făcut. Îmi ajung părinții mei!

— Da, avem prostul obicei de a crede că le știm pe toate. Mai avem și obiceiul de a pune etichete celorlalți fără să-i cunoaștem. De asemenea, spunem multe la mânie. Dacă cineva te numește „prostănac” sau „bun de nimic”, să nu te gândești că ai fi așa!

— Eu cred că orice copil poate realiza ceea ce își propune să facă. Oricare dintre noi e un geniu în devenire. E vina voastră, a adulților, dacă acest lucru nu se mai împlinește! Oricum te sucești și te învârtești, dai mereu de părinți nemulțumiți de copilul lor. La prima notă mică, luată la școală, strigă la el: „Ești un puturos! Nu vei face mare brânză în viața ta!”

— Se aud adesea astfel de vorbe... Dar, vă rog, nu ne ascultați! Continuați să visați, chiar dacă visurile vi se par imposibil de împlinit! Ziceți cu voce tare: „Eu o să fiu președintele țării și voi conduce România!” ori „Voi deveni un mare pianist precum Clayderman!”. Oricât de irealizabilă ar părea aspirația voastră, spuneți cu voce tare ce ați dori pentru viitor.

— Așa e. Trebuie doar să credem în noi înșine.

— Țineți minte ceea ce vă spun acum. O generație care nu crede în propriile puteri, care nu are visuri și fantezie este una fără viitor.

Cum a început totul...

Acum cinci ani, părinții mei au avut un tragic accident de mașină. De atunci am rămas eu, sora mea, Cosmina, și bunicul Fănică - așa îl numesc toți. Ușor, nu vă speriați, nu vreau să vă fac să plângeți cu această carte. Dar, ca să înțelegeți ce se va întâmpla, trebuie să știți ceea ce ne-a schimbat viața mie, bunicului și surorii mele.

Mamei îi plăceau numele deosebite, care ascundeau semnificații aparte, și a numit-o pe sora mea Cosmina. A fost o visătoare și noaptea privea ore în șir cerul, încercând a desluși constelațiile. Iată de unde numele de Cosmina, care vine de la cuvântul cosmos și înseamnă univers, armonie. Familiei mele îi plăcea să stea în mijlocul naturii și, cu toate că locuiam în orașelul Fălticeni, ne retrăgeam adesea la Soldănești, unde este casa bunicului.

Numele acestuia este Ștefan Gheorghiu, dar toți îi spunem Fănică. Este un muzician căruia îi place să cânte mai ales la nai și la vioară. Când au murit părinții mei, Fănică a

devenit unicul responsabil de educația noastră. Și-a asumat deplin această răspundere, cu toate că nu i-a fost ușor. Era un bărbat singur și în vârstă, iar creșterea unor copii mici presupunea multă energie și răbdare. Eu aveam la acea vreme șapte ani și jumătate, iar Cosmina nu împlinise nici măcar doi anișori. Pentru că avea grijă de noi primea o indemnizație din partea statului, iar pe lângă pensie mai avea un „cheag” de bani puși deoparte de pe vremea când era profesor de muzică. Când s-a întâmplat tragicul eveniment, m-am închis în mine însumi și refuzam să vorbesc despre ceea ce ni se întâmplase. Răspundeam monosilabic și nu doream să mă joc cu cei de vârsta mea. Bunicul, tot timpul blajin și cumpătat, a fost primul care a reușit să mă convingă să vorbesc și să-mi vărs durerea. Suferisem mult că nu avusesem ocazia să-mi iau rămas bun și că accidentul acela nefericit ne despărțise brusc de părinții noștri.

Bunicul Fănică a continuat să facă alături de noi rugăciunile dinainte de culcare cu care ne obișnuise mama și, înainte de a merge la somn, priveam cerul și spuneam:

„Vă iubim de aici, de jos!”

Acum zâmbesc când o revăd pe mama, ca într-un vis, cum ne spunea la sfârșitul fiecărei zile, ciufulindu-ne părul și sărutându-ne fruntea:

„Vă iubesc până la cer! Ba, mai sus de ceruri, până în paradis!”

Acum, dragostea ei avea doar să facă drumul invers, de la paradis până jos, la noi...

Acele clipe speciale îmi dădeau forță, iar eu i le povesteam Cosminei, pentru că nu aș fi vrut să uite tot despre ei.

Acum eram deja în clasa a șaptea, începusem să mă acomodez cu profesorii și eram prieten cu toți colegii. Ceva urma să se întâmple și să-mi tulbure din nou viața. Nu știam că în ultimele luni acele rezerve din bancă ale bunicului se terminaseră, că era în urmă cu plata întreținerii la bloc și nici că făcuse mai multe datorii. Și asta îl cam speria. Iată de ce a decis să ceară ajutorul tușei Jenny.

Nu vreau să plec

În după amiaza aceea, când m-am întors de la școală, Cosmina, sora mea mai mică, îmi ieși în întâmpinare, sărind în sus de bucurie.

— Ura! Ai auzit vestea cea mare? Plecăm la Torino, la tușa Jenny!

— În vizită? am întrebat eu, temându-mă că răspunsul va fi „nu”.

— Nu, definitiv! Ne stabilim în Italia! Nu e grozav?

— Nu, nu e, am răspuns eu, monosilabic.

Oh, scuzați-mă. Am uitat să mă prezint. Numele meu este Nectarie Sava. Am paisprezece ani și sunt în clasa a VIII-a.

De abia începusem școala, era sfârșitul lunii septembrie și iată că totul se schimba. Parcă îmi căzuse lumea în cap!

Vestea era pe cât de îmbucurătoare pentru sora mea, pe atât de îngrozitoare pentru mine. Ea îmi făcu cu ochiul și îmi zise pe un ton șăgalnic:

— Ce s-a întâmplat? Ți s-au înecat corăbiile? Ce te faci cu iubita ta, Mirunica? mă tachină, știind că aveam o slăbiciune pentru premianta clasei, o fată cu părul bălai și ochii albaștri ca marea.

— Lasă-mă în pace! am zis brusc și m-am retras în camera mea.

— Ce bine îmi pare! Plecăm în Italia! Plecăm în Italia!!! Buongiorno, buongiorno! continuă ea să repete, ca un ecou enervant în urma mea, singurele cuvinte pe care le știa în italiană.

Odată închis în cameră, aud pe cineva bătând ușor la ușă.

— Ocupat, răspund eu în mod nepolitic, nevoind să vorbesc cu nimeni.

Ușa se deschise totuși încetișor și intră bunicul.

— Pot să intru?

— Cum dorești. Ești la tine acasă.

— Îmi pare rău că ai aflat așa, dar mi-a luat-o Cosmina înainte. Aș fi vrut să te pregătesc și să-ți dau eu vestea.

— Nu e nimic de pregătit. Eu nu pot fi pregătit și nici bagajele nu le voi pregăti. N-am să plec nicăieri! Poate era cazul să mă întreb și pe mine ce părere am.

— Poate era cazul, repetă mecanic. Dar nu ar fi schimbat cu nimic situația, a subliniat el. Eu am doar o pensie pe caz de boală, iar voi, alocația de la stat. Nu reușim să facem față cheltuielilor. Singura soluție e asta. Dacă nu, banca ne pune

sechestrul pe casă, îmi explică el, de parcă aş fi fost un om mare.

— Toate astea se întâmplă pentru că nu mai sunt mama și tata, am spus eu cu amărăciune. Dacă ar mai fi fost în viață, nu s-ar fi întâmplat așa ceva! Tata zicea că „cine pleacă din țara sa, va fi veșnic considerat străin atât în țara în care va merge, cât și în propria-i țară”. Eu nu vreau să fiu un străin. Îmi place orașul în care m-am născut, casa mea, școala, colegii.

— Ai dreptate să te simți trist. Dar sunt convins că îți vei face alți prieteni, mă liniști el. Ești harnic, vesel și plăcut de toată lumea! Gândește-te că nu e pentru totdeauna. Apoi, vei avea familia ta cu tine: mătușa și unchiul, eu și Cosmina.

— Asta numești tu familie? Părinții mei nu mai sunt! Sunt orfan! N-am familie! Și oriunde voi pleca, tot orfan voi rămâne!

— Așa e! Iartă-mă! Știu că nu îți e ușor. Nu vreau și nici nu aş putea să iau locul alor tăi. Dar încerc să-ți fiu alături. Fac tot ce îmi e cu putință să salvez ceea ce ne-a rămas. Trebuie să mă ocup eu de voi, fie că-ți place, fie că nu. Vă am în grijă și iau deciziile pe care le consider cele mai bune pentru viitorul vostru. Gândește-te la prietenul tău, Matei. El are părinții în viață, dar e nefericit. Și lui i-e greu, a zis bunicul.

Atunci m-am gândit la vecinul nostru de palier, care avea vârsta mea. Părinții săi erau în Anglia și el stătea cu bunicii. Încercase chiar și să fugă de acasă. L-au găsit la gară, în fața casei de bilete, cu pușculița în mână...

Încurcături și deznodământ

— Ce înseamnă asta? întrebă Argentina, supărată foc. Doar voi nu credeți așa ceva? spuse ea, întorcându-se spre noi.

Agnieska lăsa privirea în jos, Carlo tăcu, iar eu m-am grăbit să răspund:

— Știm cu toții că e o înscenare a contracandidaților. Cum puteau cei de la Gaudeamus să ne lase pe noi să câștigăm, niște „începători” într-ale muzicii? Vă închipuiți ce rușine ar fi fost să piardă în fața noastră. Ei au în palmares peste treizeci de premii naționale și internaționale.

În timp ce eu încercam să fiu convingător, ceilalți continuau să păstreze tăcerea.

Argentina se grăbi să spună:

— Trebuie să demonstrez contrariul și să aduc o dovadă a adevărului! Altfel vor plana asupra mea pentru totdeauna suspiciunile celorlalți. Cariera mea va muri, înainte să se

nască. De fapt, din cauza mea veți suferi cu toții... Dar ce să fac? E cuvântul meu împotriva cuvântului lor! Și toți vor gândi: ce cuvânt are o țigancă?!

— Nu-ți face griji, am încercat să o liniștesc, mângâindu-i ușor părul. Adevărul iese mereu la iveală!

— Cum? îmi vorbi cu ciudă. Judecata lor are o logică matematică: o vioară Stradivarius a dispărut. Aceasta a fost găsită în vestiarul unei țigănci violoniste. Țiganiii fură. Violonista romă e cea care a furat-o! spunea ea, frângându-și mâinile.

— Să ne rugăm la Sfântul Mina, grabnic ajutorător atât al celor care au pierdut ceva cât și al celor nedreptățiți sau înșelați. Ne va ajuta să se facă lumină și să scăpăm de această gravă acuzație care planează asupra noastră.

Argentina, care până atunci avusese senzația copleșitoare că se deschide un hău în fața sa, se liniștește instantaneu, își făcu semnul crucii iar cu privirea îmi mulțumi.

După douăzeci de minute de la această conversație, în mod miraculos, a fost găsit în geanta unui muzician din grupul Gaudeamus un bilețel nesemnlat, cu următoarele rânduri:

„La vioara și pitește-o în dulapul țigăncii.”

Era o dovadă suficientă pentru inocența prietenei mele. Acuzele au fost retrase și premiul care ni se cuvenea ne-a fost înmănat chiar în acea seară. Ni s-au recunoscut meritele la nivel internațional, iar acel incident avea să fie dat uitării.

— Îți mulțumesc, Nectarie, pentru că ai crezut mereu în mine. Mi-ai fost întotdeauna alături când mă simțeam

pierdută, tu mă ajuti când nu mă simt capabilă. De când te cunosc am devenit o persoană mai bună și vreau să știi...., spuse ea în șoaptă, cât te iubesc. Mă sărută cu pasiune în fața tuturor, luându-mă prin surprindere și apoi, râzând nebunește, exclamă cu voce tare:

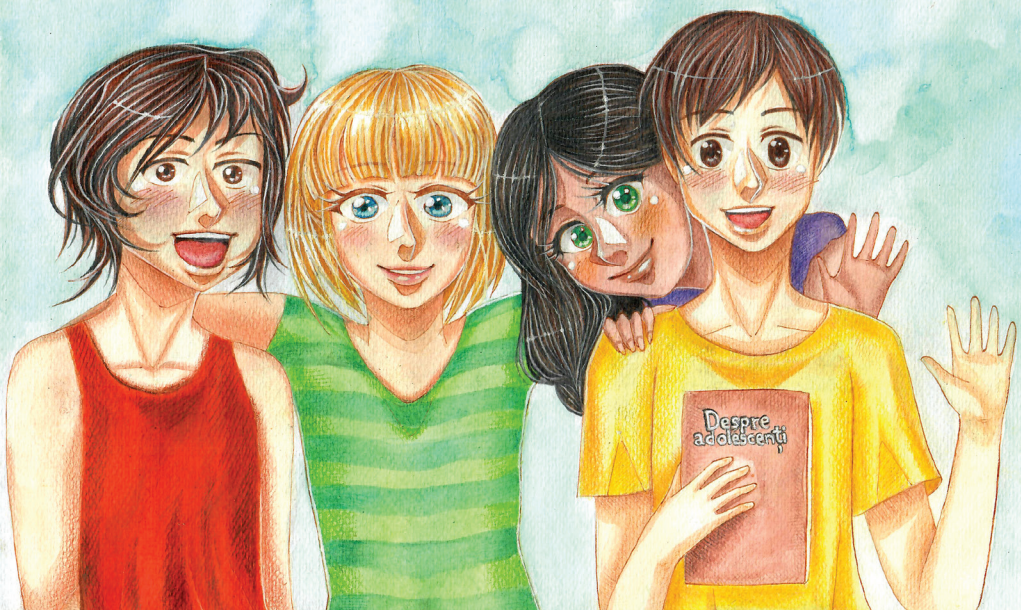
— Niciodată nu m-am simțit așa de fericită!

Carlo și Agnieska ne fixară cu privirea în mod întrebător, ca și cum ar fi dorit să ne afle secretul.

Aveam toți patru o stare euforică și ne-am întâlnit chiar în acea seară, la o terasă, ca să sărbătorim fericitul eveniment.

Argentina intrase în viața mea cu firea ei tumultuoasă, iar, în timp ce o priveam, gândeam că eram însetat după clipele împreună, căci ea era ca o furtună ce aducea cu sine curcubeul.

La câteva săptămâni de la acel premiu, aveam să aflăm că profesorul Piretti se întorcea la școală. Se simțea mai bine și putea să predea din nou.

Îi datoram atât de multe! Fiecare se descoperise pe sine însuși, se deschisese față de ceilalți, legase prietenii și învățaserăm cu toții să luptăm pentru a deveni mai buni.

În cinstea întoarcerii sale, cvartetul nostru improviză un spectacol, la care fu invitată toată școala, cu tema „Noi, în mijlocul naturii”. Cu acea ocazie, am interpretat o parte din suita prezentată la concurs. Apoi, ne-am prezentat pe rând, individual. Carlo a interpretat „Spring Waltz”, de Chopin. Eu am cântat la nai „Ciocârlia”, iar Argentina a făcut un număr distractiv, imitând diverse animale cu ajutorul viorii (vaca, măgarul, musca, greierii, mierla, pescărușul etc.). A fost foarte amuzant; nimeni nu știa că se pot reproduce astfel de sunete cu ajutorul unui instrument muzical. Fata asta e un izvor de surprize încântătoare pentru noi toți!

Am continuat să mă întâlnesc cu prietenii mei, cu care încercam să repetăm aproape zilnic. Singura problemă era atmosfera tensionată din casa mătușii. De multe ori, unchiul îmi interzicea să ies din casă, cu pretextul că trebuie să dedic mai mult timp studiului. Dar, de fapt, problema era alta.

În luna martie, Signor Valentino se întorcea acasă mereu nervos și continua să-i ceară bani nevastei sale. Spunea că dorea să-i ia împrumut de la firma de catering a mătușii, pentru a acoperi o gaură pe care i-o lăsaseră niște clienți ce nu plățiseră la timp. Mătușa Jenny îl ajută cu bani o perioadă, până într-o zi când îi spuse:

— Trebuie să mergem la contabilul nostru să înțelegem care e situația financiară a firmei tale de construcții. Domnul Moretti ne așteaptă la ora șase, în seara asta.

— Nu e nevoie, draga mea. Am situația sub control.

— Știi, dragule, dar e mai bine să ne asigurăm că totul e în regulă. Pe Moretti îl cunoaștem de când suntem în Italia și putem avea încredere sută la sută în el.

Mătușa l-a așteptat pe unchiul meu toată seara în biroul lui Moretti. Valentino nu se întoarce acasă în acea zi și nu se făcu văzut nici în următoarele. Mătușa Jenny era foarte neliniștită. Dădu telefon la poliție, denunțând dispariția lui, căci se temea că fusese călcat de o mașină sau ucis de careva...

După un timp, doi polițiști veniră la noi acasă.

— Ce i s-a întâmplat? L-ați găsit? a întrebat ea.

— Din păcate, nu, răspuse unul dintre cei doi, dar ...

— Ați controlat spitalele din zonă? întrebă ea, alertată.

— Dar, continuă imperturbabil polițistul, am finalizat cercetările și vă putem spune ce s-a întâmplat. Ați verificat de curând contul dumneavoastră bancar? Aveți drept de retragere atât dumneavoastră cât și soțul, e adevărat?

— Nu înțeleg ce legătură are contul, spuse ea perplexă, neînțelegând unde vrea să ajungă polițistul.

— Doamnă, soțul dumneavoastră are mari datorii la stat. După ce ați semnalat dispariția, a fost pus în căutare de către FISC. A retras o sumă mare din bancă, din contul pe care îl aveți în comun. Din fericire, dumneavoastră mai aveți un altul, pe numele firmei. Partea proastă este că aveți bunurile în comun și, pentru a acoperi datoria firmei sale, statul vă va confisca cele două mașini și alte proprietăți.

Așa am aflat cu toții despre afacerile necurate ale unchiului. Mătușa fu și mai șocată când a fost pusă la curent cu faptul că unchiul fugise cu o tânără ce lucra pentru dânsa. Cu scuza că se ducea la muncă să-și vadă nevasta, de fapt el îi făcea ochi dulci Alexandrei, o tânără româncă pe care mătușa Jenny o ajutase și o angajase la ea, la firmă.

Dacă i-ar fi zis cineva adevărul mătușii despre Valentino al ei, nu ar fi crezut un cuvânt. Nu știa nici cum se comporta el pe șantier cu oamenii. La firma de catering, tuturor angajatelor le era frică de el și știau că mătușa nu ar fi crezut o iotă din vorbele lor. Ei nici prin cap nu-i trecea că bărbatul său era fustangiu.

Fu o mare lovitură pe care mătușa o încasă la nivel financiar și emoțional. De atunci era abătută în fiecare zi. Își făcea curaj să plece la muncă, deoarece trebuia să meargă înainte, să acopere datoriile soțului și să nu piardă casa în care locuiam.

Într-o seară, mătușa mă rugă să-i cânt la nai. Era prima dată când mi-o cerea.

Ca prin magie, eu și Cosmina eram din nou acasă la Soldănești, în cireșul bunicului. Acesta părea uscat și se cojea. Departe, în casa lui, era întuneric. Doar o lumină mică, ca de lumânare, ilumina odaia. Am avut un sentiment ciudat, ca de sfârșit. Sunetul naiului se frânse, iar noi eram în casa mătușii, cu lacrimi în ochi. În acea clipă, sună telefonul. Răspunse mătușa și rămase cu receptorul la ureche, fără să spună o vorbă.

— E vorba de bunicul, nu-i așa? am spus amândoi, Cosmina și cu mine, într-un singur glas, îngrijorați.

Ea încuviință dând din cap, fără a ne întreba cum de știam ceea ce tocmai se întâmplase.

Începu să plângă încet și ne strânse la piept.

— Bunicul e grav bolnav. Nu știu ce m-aș face dacă ar muri și el. Mă simt atât de singură, Nectarie. Am atâtea lucruri, dar de fapt, nu am nimic.

— Ne ai încă pe noi, mătușă. Și noi te avem pe tine. Bunicul nu a murit. Să nu ne pierdem credința. Asta ne-a învățat mama, ca la ceas de încercare să ne plecăm genunchii inimii și să ne rugăm.

Am luat toți trei avionul cu destinația România. A doua zi eram la căpătâiul bunicului Fănică. Nu era prea târziu. Sănătatea bunicului se îmbunătățise chiar din momentul în care ne văzu alături de el. Eram din nou toți împreună. După multe necazuri, eram o familie încercată, dar unită. Mătușa a hotărât să zăbovim o perioadă în România, la Fălticeni. Bunicul nu ar fi supraviețuit dacă am fi plecat imediat. Avea nevoie de grijă, de dragoste și de dulcea senzație de a fi cu ai săi.

Știați că poți să te îmbolnăvești de dor, cu toate că oamenii de știință nu cred așa ceva? Viața e un dar, iar când ești înconjurat de cei dragi, darul este și mai prețios. Oriunde ai fi te simți cu adevărat acasă!

Răspunsul la întrebarea din titlu

— Bine, bine, spuse cititorul, dar cum rămâne cu întrebarea de la începutul cărții? Nu știi dacă am aflat ce e sau ce nu e personajul principal...

— Cine e personajul nostru Nectarie, dragă cititorule? Un nume ciudat și atât?!...

— Nu, nu e doar asta.

— O adresă pe buletin sau o persoană fără locuință fixă? Este acest aspect cel mai important lucru care-l caracterizează?

— Nu, nu e cel mai important.

— Este el doar un muzician? O simplă profesie? O etnie sau o naționalitate? Român, italian sau țigan?

— Nu, nu îl pot defini doar dintr-un singur punct de vedere. El e mult mai mult decât atât. A devenit un prieten care m-a ajutat să mă maturizez și să găsesc niște răspunsuri pe care le căutam... O să-mi fie dor de el!

Cuprins

Convorbirea autorului cu cititorul neinteresat	· 5
Cum a început totul...	· 9
Nu vreau să plec	· 13
Capitol ce nu aparține cărții. Cititorul se bagă în seamă	· 17
Plecarea	· 19
Tușa Jenny și Unchiul Vasile	· 21
Lecția	· 31
Terapia naturistă	· 35
Călătoria	· 39
Din nou un capitol ce aparține cititorului și nu cărții	· 49
Institutul Gesù Bambino	· 51
Problema Cosminei	· 55
S-a blocat ușa la baie	· 59
Institutul Gesù Bambino	· 65
Viața într-o rulotă	· 69
Testul de admitere la liceul muzical	· 75
Secția muzicală	· 79
Argentina	· 85
Noile prietenii	· 89
„Insieme per la musica”	· 97
Cititorul cere să vorbească	· 103
Concursul Internațional al muzicii din orașul Stresa	· 105
Încurcături și deznodământ	· 113
Răspunsul la întrebarea din titlu	· 121